

[Niels Matthiasen.]

sted uden forudfattede meninger, alene med en faglig viden og måske dertil en bevidsthed om nødvendigheden af solidaritet med udviklingslandene. Det anser jeg ikke for nogen ulykke i en verden, hvor tilstrækkelig mange synes tilbøjelige til alene at lægge vægt på de økonomiske og tekniske resultater og affærdige solidaritet og mellemfolkelig forståelse som romantisering. Det ene burde ikke udelukke det andet.

Formerne for udsendelsen af frivillige vil sikkert skifte også i de kommende år; undervejs må man revidere og tilpasse sig nye forudsætninger. Men jeg tror, at bistandsarbejdet ikke mindst på det tosidige plan ville mangle et værdifuldt tilskud, om det skulle undvære de frivilliges personlige holdning og indstilling til arbejdet i udviklingslandene.

På socialdemokratiets vegne kan jeg derfor tilsige ministeren vor medvirken til en hurtig og positiv behandling af lovforslaget.

Lembourn: Da dette lovforslag alene er en forlængelse af gældende lovgivning, er der næppe grund til, at vi i dag tager en større debat om den side af u-landsarbejdet, som de frivillige udgør, så meget des mindre som vi snart skal have en egentlig u-landsdebat, og også ud fra den begrundelse, at folketinget ikke kender den rapport, som i de sidste dage er blevet diskuteret så ivrigt i dele af pressen, og hvori der, kan man forstå, er rejst visse kritiske indvendinger; det kan vi komme tilbage til, når vi har set rapporten.

Jeg vil imidlertid gerne antyde et par svar som begrundelse for, at jeg på det konservative folkepartis vegne kan anbefale lovforslaget.

Jeg har forstået, at man mener, at der ikke er brug for f. eks. lærere og sygeplejersker til at undervise børn og passe syge, men at der er brug for eksperter på et højere uddannelsesniveau, som kan uddanne lærere og sygeplejersker. Det er sikkert rigtigt, det ved vi jo at der er brug for; men det er jo samtidig sådan — og det synes man åbenbart at glemme — at læreren og sygeplejersken, samtidig med at de gør deres egentlige arbejde, i høj grad udfører et instruktionsarbejde og et pædagogisk arbejde.

Jeg har også forstået, at man mener, at u-landene ikke er synderlig interesseret i at få frivillige. Det stemmer ikke overens med

den kendsgerning, at der i øjeblikket ligger flere ansøgninger fra u-landene end nogen sinde tidligere om at få frivillige.

Jeg har også set, at man mener, at dyrkelsen af holdningsmålene i uddannelsen af de frivillige skulle tage så meget tid i uddannelsesperioden, at der ikke bliver tilstrækkeligt tilovers til en egentlig teknisk-faglig uddannelse. Det kan ikke være rigtigt. Af de ca. 400 timer, som uddannelsen omfatter, går de 250 til en rent sproglig uddannelse; dertil kommer en uddannelse i u-landets geografi, dets kulturmønster, dets historie, og en uddannelse i gruppepsykologi og instruktions teknik, så jeg kan ærlig talt ikke se, hvordan der skulle blive så forfærdelig meget tilovers til at dyrke holdningsmål.

Endelig er det katastrofalt, hvis man glemmer, at netop de frivillige har en chance, som ingen andre udsendte har, for at leve sig ind i de livsformer, som eksisterer i det pågældende u-land, og dermed formidle kontakten mellem kulturmønstret på stedet og det europæiske know-how — en kontakt, som er hele forudsætningen for, at vores u-landsbistand skal lykkes.

Jeg nærer derfor ikke nogen betænkeligheder ved at anbefale dette lovforslag til vedtagelse.

Per Møller: I Lester Pearsons store, dybtgående analyse af u-landspolitikken understreges det, at frivillige u-landsarbejdere yder, som det siges, et meget væsentligt bidrag til udviklingshjælpen. Der kan være grund til at understrege dette på et tidspunkt, hvor der uddeles mere ris end ros til de organisationer, der står for arbejdet med at uddanne og udsende frivillige. Det oplever vi herhjemme. Men også i andre lande, der har organiseret udsendelsen af frivillige, er der for tiden en debat i gang om principielle og organisatoriske problemer i forbindelse med ordningen. Det er således tilfældet i USA, hvor det såkaldte fredskorps har været ude i så strid en modvind, at korpsets leder har måttet erklære, at rygter om korpsets død er stærkt overdrevne.

På baggrund af de synspunkter, der for øjeblikket tiltrækker sig så stor opmærksomhed herhjemme, er det imidlertid interessant at iagttage, hvad man retter blikket imod i USA. En omfattende undersøgelse blandt hjemsendte frivillige munder ud i en